

mange Skrøbeligheder! Nu tror jeg dog, at Forholdet i Virkeligheden er det, at det er det ærede Medlem fra Ringkøbing, der har været banebrydende for den kirkelige Lovgivning, som vi i de senere Aar ere komne ind paa, og at en saadan Mod-sætning som fremhævet mellem det ærede Medlem fra Ringkøbing og Kultusministeren i Virkeligheden slet ikke findes, hvad jeg synes, de Herrer havde maattet kunne sige sig selv efter den Indledningstale, som det ærede Medlem fra Ringkøbing holdt. Jeg ved ikke, om det er aldeles uvilkaarligt, at man kommer til at udtrykke sig paa den Maade, eller om der er en bestemt Hensigt dermed. Det er jo for uvedkommende og udenforstaaende vanskeligt at dømme om. Jeg fremhæver kun det rent faktiske Forhold, og er der nogen Hensigt dermed, behøver man ikke for denne Hensigts Skyld at blive forstemt. Thi jeg er overbevist om, at der er ingen, der med større Glæde vil høre Lovord over Forslaget og se det gennemført, som det er, end netop det ærede Medlem fra Ringkøbing. Jeg er ganske overbevist om, at de Herrer ville glæde ham i allerhøjeste Grad ved at gøre alt, hvad de kunne, for at fremme det, og samtidig ville de ogsaa glæde den ærede Kultusminister og alle vi andre, som billige Forslaget.

Men ved Siden af denne høje Ros over Forslaget kan det jo ikke nægtes, at der tillige er fremsat en Række Indvendinger imod det, Indvendinger, der have lydt omtrent paa samme Maade som de fra det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (Borgbjerg), der jo begyndte, og de ærede radikale Medlemmer, der fulgte efter. Jeg skal nu opholde mig noget ved de forskellige Punkter, som de have gjort Indvendinger imod. Først rettede de deres Indvendinger imod den Stilling, som Lovforslaget foreslaar skal tilkomme Præsten. Man var enig om i Fjor, at Præsten skulde ikke være født Formand, men kun født Medlem. Nu ville de Herrer have, at Præsten maa ikke være født Medlem, enten skal han være valgt Medlem, eller ogsaa skal han slet ikke være med, og navnlig det sidste synes mere og mere at vinde Sympati. Det var saaledes Tilfældet for det ærede Medlem fra Kertemind (Edvard Larsen), som talte i Gaar. Han finder det bedst, at Præsten slet ikke kommer med, og han siger, at vilde man gaa rundt og spørge Præst for Præst, hvordan hans Stilling var, vilde man finde i alt Fald et stort Mindretal, som vilde sige: Vi ville

hellere staa som en selvstændig Institution udenfor og overfor Menighedsraadet for at forhandle med hinanden som jævnbyrdige. Det vil altsaa sige, at naar de ikke kunne være fødte Formænd, ønske de — mener det ærede Medlem — slet ikke at faa Plads i Raadet. Jeg tror ikke, det ærede Medlem har Ret deri. Den Tankegang, det ærede Medlem her til lægger Præsterne, forudsætter en Standsfølelse, som jeg er tilbøjelig til at tro, at Flertallet af vore Præster slet ikke har. Der kan godt være dem, der have det — det bestrider jeg ikke —, men jeg tror ikke, at de i al Almindelighed have det; og jeg tror heller ikke, at en saadan Standsfølelse er af det gode, thi jeg mener, at vi alle — og Præsterne ikke mindst — skulle erindre, at vi ikke skulle befytte os paa at være Herrer, men paa at være Tjenere. Men det ærede Medlem mente: enten — eller. Enten skulde de være fødte Formænd eller slet ikke være Medlemmer. Det ærede Medlem, som har haft Ordet i Dag fra den Side, vilde have, at det frit skulde overlades til Præsten, om han vilde med paa Valg eller ikke. Men det forekommer mig, at den højtærede Kultusminister i denne Sag har truffet det, som er det heldigste. Lad os tænke paa, hvordan det vilde gaa til, naar Præsten skulde vælges. Det ærede Medlem fra Hornslet (Povlsen) har allerede gjort opmærksom paa, at det ikke var heldigt, om han blev hvirvlet ind i Valgagitationen, og deri har han sikkert Ret. Men Sagen har ogsaa andre Vanskeligheder. Medens nemlig de andre Menighedsraadsmedlemmer, som vælges, alle bo i et og samme Sogn, staar Præsten sædvanligvis i Forhold til to Sogne, og han skulde da for at være med i Menighedsraadet, naar det var Valget, der skulde afgøre det, vælges i begge Sogne. Men det vil atter sige, at den hele Ordning med Bestemmelserne om, hvor mange der skal være, da ogsaa maatte ændres; thi man kan ikke sige, at naar Præsten vælges, skal der være 5, og ellers skal der kun være 4. Og naar Præsten kommer med, bliver der jo 5 i hvert af Menighedsraadene. Jeg tror, at dette vil volde praktiske Vanskeligheder. Dertil kommer, at jeg synes ogsaa det ligger nær, at Præsten altid er Medlem, fordi mange af de Ting, som Menighedsraadene foretage sig, ere af den Art, at det er ganske naturligt, at Præsten kommer til at deltage i Forhandlingen derom. Det er nemlig ikke rigtigt, hvad der nylig er sagt af det ærede Medlem fra Hornslet (Povlsen),